

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **M. H.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Jirouskem, advokátem se sídlem Preslova 361/9, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti osoby zúčastněné na řízení Ing. F. K., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2010, č. j. MSK 68549/2010, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 31. 3. 2011, č. j. 22 A 53/2010 – 29,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 3. 2011, č. j. 22 A 53/2010 - 29, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Městský úřad Kravaře, odbor místního hospodářství a investiční výstavby (dále také „městský úřad“ či „silniční správní úřad“), povolil rozhodnutím ze dne 9. 7. 2002, č. j. SSÚ 0107-2002/Mo, připojení sousední nemovitosti (pozemku parc. č. 3724/6 a 3726/2 v k. ú. Kravaře ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení) k místní komunikaci – Severní (parc. č. 3723/2 k. ú. Kravaře). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 15. 2. 2010 odvolání, jež žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) jako nepřípustné zamítl.

[2] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 31. 3. 2011, č. j. 22 A 53/2010 – 29, rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a přikázal mu zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 6800 Kč. V odůvodnění rozsudku uvedl, že § 27 správního řádu rozlišuje tři skupiny účastníků – přímé, nepřímé a účastníky na základě zvláštních zákonů, přičemž se jedná o prakticky stejné pojetí, ze kterého vycházel § 14 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) (dále jen „starý správní řád“). V posuzované věci je přímým účastníkem žadatel o povolení, účastníkem na základě zvláštních zákonů město Kravaře. Žalobce se domáhá svého (nepřímého) účastenství ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil okruh účastníků pouze z hlediska zvláštních předpisů (§ 10 odst. 4 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích; dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), pominul však obecnou úpravu účastenství ve správním řádu. I ve specifických řízeních podle předpisů, jež jsou *lex specialis* ke správnímu řádu, je možno dle ustálené judikatury správních soudů použít obecné právní úpravy obsažené ve správním řádu v případě, že se účastenství domáhá osoba, jež tvrdí, že její práva mohou být rozhodnutím přímo dotčena (k tomu krajský soud zmiňuje rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2007, č. j. 6 As 50/2005 – 143). Zúžení okruhu účastníků pouze z hlediska § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích považuje krajský soud za zcela nepatřičné, neboť je zcela logické, že vlastnické právo žalobce k jeho pozemku může být povolením sjezdu na místní komunikaci dotčeno. Proto shledal krajský soud rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Nadto správní spis neobsahuje podklady, které by mohly dát odpověď na otázku účastenství žalobce v předmětném řízení, a proto je přikázal žalovanému v dalším řízení doplnit. Pokud se prokáže, že žalobce má postavení účastníka řízení, bude se žalovaný zabývat otázkou, kdy žalobce získal řádnou vědomost o existenci rozhodnutí městského úřadu a zda s ohledem na tuto skutečnost podal odvolání v zákonné lhůtě.

II. Kasační stížnost

[3] Proti shora označenému rozsudku krajského soudu brojí žalovaný (dále také „stěžovatel“) kasační stížností. Stěžovatel má za to, že při vydání rozhodnutí o povolení připojení podle § 10 zákona o pozemních komunikacích vychází silniční správní úřad ze souhlasu vlastníka pozemní komunikace, na kterou má být nemovitost připojena, ze závazného stanoviska Policie České republiky a z technických podmínek stanovených ve vyhlášce Ministerstva dopravy a spojů č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích. Silniční správní úřad proto posuzuje jen možný vliv plánovaného připojení na samotnou pozemní komunikaci a na bezpečnost a plynulost provozu na této komunikaci. Povolení připojení nemovitosti k pozemní komunikaci není povolením k samotné realizaci stavby tohoto připojení, ať již formou sjezdu nebo účelové komunikace. V průběhu tohoto řízení není vůbec zřejmé, zda bude připojení realizováno, silniční správní úřad nemůže předjímat, zda bude žadatel před a v průběhu realizace připojení postupovat podle příslušných právních předpisů a nemůže ani suplovat činnost obecného stavebního úřadu. Stěžovatel odmítá snahu žalobce přenést odpovědnost za případnou nezákonnost postupu stavebníka sjezdu na silniční správní úřad; to je úkolem místně příslušného stavebního úřadu.

[4] Mezi povinnosti správního orgánu patří bezesporu i správné stanovení okruhu účastníků řízení. Vzhledem ke specifičnosti předmětného řízení dospěl stěžovatel k závěru, že městský úřad určil účastníky řízení v souladu se silničním zákonem. Nejednalo o „zúžení“ okruhu účastníků, jak uvádí krajský soud, ale o posouzení otázky, zda neměl silniční správní úřad okruh

účastníků „rozšířit“. Z rozsudku krajského soudu nevyplývá, z jakých „logických úsudků“ lze dovodit, že měl být žalobce účastníkem řízení před silničním správním úřadem podle § 27 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce bude účastníkem až v další fázi realizace připojení, kde bude mít možnost uplatnit svá práva; rozhodnutím o povolení připojení předmětné nemovitosti k místní komunikaci nemohou být žalobcova práva dotčena. Úvahy stěžovatele v odůvodnění jeho rozhodnutí vedly k tomuto jednoznačnému závěru, přestože výslovně neodkázal na ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu.

[5] Žalovaný nezpochybňuje vlastnické právo žalobce k pozemku parc. č. 3727/5, ani skutečnost, že jde o připojení, které je realizováno přes tento pozemek. Ani tyto skutečnosti však nezakládají účastenství žalobce v řízení o povolení připojení sousedního pozemku jiného vlastníka k pozemní komunikaci. Doplňování podkladů, které mají prokázat okamžik vzniku vlastnického práva žalobce ke shora označenému pozemku, je proto nadbytečné.

[6] Dle názoru stěžovatele se rozsudek NSS zmiňovaný v odůvodnění rozhodnutí krajského soudu (stejně jako rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2008, č. j. 2 As 8/2008 – 39) týká správních řízení o povolení stavby, jejichž výsledkem je rozhodnutí způsobilé přímo se dotknout práv nebo povinností dotčených osob, jak má na mysli § 27 odst. 2 správního řádu. Výsledkem řízení o povolení připojení sousední nemovitosti k pozemní komunikaci však není rozhodnutí, které by se mohlo přímo dotknout práv nebo povinností osoby odlišné od žadatele nebo vlastníka pozemní komunikace. V posuzovaném případě se dle stěžovatele jedná o řízení, ve kterém je účastenství určitých osob řešeno *expressis verbis* přímo v zákoně, nemůže zde o něj vzniknout spor a pro posuzování okruhu účastníků řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu tak nejsou důvody.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodnutí o povolení připojení nemovitosti k místní komunikaci lze vydat pouze v případě, kdy spolu pozemní komunikace a „připojovaná“ nemovitost přímo sousedí. Pokud městský úřad povolil v rozporu se zákonem připojení nemovitosti přes pozemek jiného vlastníka, má tento vlastník nepochybně postavení účastníka řízení podle § 14 odst. 1 starého správního řádu (s ohledem na datum zahájení správního řízení je dle žalobce nutno aplikovat starý správní řád). Žalobce nesouhlasí se stěžovatelem, že v řízení podle § 10 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích zkoumá silniční správní úřad plánované připojení pouze z hlediska plynulosti a bezpečnosti provozu. Žalobce opakovaně poukazuje na skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení postavila na jeho pozemku a bez jeho vědomí sjezdy, které bez jakéhokoli smluvního ujednání s žalobcem využívá k pravidelné dopravě, přičemž stavební úřady odmítly žalobci poskytnout ochranu právě s odkazem na předmětné rozhodnutí silničního správního úřadu. Rozhodnutím o povolení připojení tak mohlo (a také bylo) žalobcovo vlastnické právo dotčeno. Žalobce nemá na rozdíl od žalovaného, pochyb o tom, že krajský soud zcela přesvědčivě vyložil, jakým způsobem hodnotil postavení účastníků řízení, vztah správního řádu k § 10 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích a vysvětlil, v čem spatřuje nedostatky v rozhodnutí žalovaného. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a uložil žalovanému uhradit žalobci náklady řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež zastupuje zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s."), a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[9] Nosný bod kasační stížnosti představuje námitka nesprávného posouzení otázky účastenství žalobce v řízení podle § 10 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích a možnosti subsidiárního použití úpravy účastenství podle správního řádu /důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s./, v jehož rámci stěžovatel uplatňuje dílčí námitku nedostatku důvodů rozhodnutí, podle které nelze z odůvodnění napadeného rozsudku seznat, o jaké skutečnosti krajský soud opřel svůj závěr, že rozhodnutím o povolení připojení sousední nemovitosti k pozemní komunikaci má být dotčeno vlastnické právo žalobce /důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s./.

[10] Krajský soud v napadeném rozsudku stěžovateli vytýká, že posoudil okruh účastníků pouze z hlediska zákona o pozemních komunikacích a zcela pominul obecnou právní úpravu vyplývající z § 27 odst. 2 správního řádu, které předcházela právní úprava v § 14 starého správního řádu, což považuje za zcela nepatřičné, neboť logickým úsudkem lze dovodit, že vlastnické právo žalobce k jeho pozemku může být povolením sjezdu na místní komunikaci dotčeno.

[11] Nejvyšší správní soud je na rozdíl od krajského soudu přesvědčen, že žalovaný postupoval při hodnocení účastenství žalobce v předmětném řízení v souladu se zákonem. Podle § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích lze *„pozemní komunikace navzájem připojovat zřizováním křižovatek nebo připojovat na ně sousední nemovitosti zřízením sjezdů nebo nájezdů. Přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací"*. Tento zákon dále v § 10 odst. 4 písm. b) stanoví, že *„příslušný silniční správní úřad si před vydáním povolení o připojení sousední nemovitosti k dálnici, silnici nebo k místní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení vyžádá předchozí souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace, a jedná-li se o dálnici nebo rychlostní silnici též předchozí souhlas Ministerstva vnitra, v ostatních případech předchozí souhlas příslušného orgánu Policie České republiky"* a konečně § 10 odst. 5 normuje, že *„prováděcí předpis upraví technické podmínky pro připojování pozemních komunikací navzájem a podmínky pro připojování sousední nemovitosti na dálnici, silnici a místní komunikaci"*. Tímto prováděcím předpisem je vyhláška Ministerstva dopravy a spojů č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích (dále jen „prováděcí vyhláška").

[12] Příslušný silniční správní úřad v řízení podle § 10 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích posuzuje navrhované připojení po předchozím souhlasu vlastníka dotčené pozemní komunikace z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Z tohoto důvodu se k povolení připojení vyžaduje též souhlas dopravního inspektorátu Policie ČR. Bližší podmínky, za nichž může být takové povolení vydáno, jsou stanoveny v § 12 odst. 1 až 3 prováděcí vyhlášky k zákonu o pozemních komunikacích, která určuje zejména technické parametry sjezdů a nájezdů na pozemní komunikace, neobsahuje však povinnost silničního správního úřadu posuzovat vliv povolení na vlastnická práva osob odlišných od žadatele a vlastníka dotčené pozemní komunikace.

[13] Rozhodnutí silničního správního úřadu o povolení připojení sousední nemovitosti k pozemní komunikaci je jedním z podkladů, jež žadateli otevírá cestu k dalším krokům, které mohou při naplnění všech zákonných požadavků vyústit v samotnou realizaci připojení; tyto další kroky žadatel činí v rámci jiných řízení - územního a stavebního. Vydáním povolení o připojení sousední nemovitosti k pozemní komunikaci silniční správní úřad neaprobuje samotnou realizaci připojení, ale pouze konstatuje jeho soulad s požadavky prováděcí vyhlášky. V této fázi ani nemusí být jasné, zda žadatel o vydání povolení následně vůbec přistoupí k vybudování připojení. Existence povolení o připojení sama o sobě proto nemůže zasáhnout do vlastnických práv osob odlišných od žadatele či vlastníka dotčené pozemní komunikace. Takové pojetí řízení podle § 10 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích lze ostatně nalézt i v judikatuře správních soudů, např. v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2006, č. j. 10 Ca 284/2005 – 56, publikovaného pod č. 920/2006 Sb. NSS.

[14] Silniční správní úřad v řízení podle § 10 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích neřeší (a ani řešit nemůže, neboť to není v jeho pravomoci) otázky ochrany vlastnického práva k pozemkům dotčeným budoucí stavbou. To je úkolem stavebního úřadu. Domáhá-li se tedy žalobce ochrany svého vlastnického práva k pozemku, na němž osoba zúčastněná na řízení zamýšlela umístit připojení na pozemní komunikaci, mělo by se mu jí dostat v následném územním a stavebním řízení, v němž má stěžovatel postavení účastníka podle § 34 a § 59 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) či podle § 85 a § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) (dále jen „nový stavební zákon“) – použití toho kterého právního předpisu se odvíjí od doby, kdy bylo příslušné územní či stavební řízení zahájeno. Podle § 38 stavebního zákona (a obdobně podle § 86 odst. 3 nového stavebního zákona), pokud navrhovatel nemá k pozemku vlastnické nebo jiné právo, lze bez souhlasu vlastníka územní rozhodnutí o umístění stavby vydat jen tehdy, jestliže je možno pro navrhovaný účel pozemek vyvlastnit nebo má-li se navrhovatel stát vlastníkem pozemku podle zvláštního předpisu. Obdobně podle § 58 odst. 2 stavebního zákona (resp. § 110 odst. 2 nového stavebního zákona) musí stavebník prokázat, že je vlastníkem pozemku anebo že má k pozemku jiné právo, které jej opravňuje zřídit na pozemku požadovanou stavbu. Není tudíž možné, aby příslušný stavební úřad povolil stavbu na pozemku žalobce bez jeho souhlasu. Nelze též přisvědčit argumentaci žalobce, že za situace, kdy bude připojení k pozemní komunikaci realizováno pouze na základě ohlášení stavebnímu úřadu, bude jeho vlastnické právo oslabeno. I v případě ohlášení stavebnímu úřadu, totiž stavebník musí prokázat vlastnické právo k pozemku, na němž má být stavba provedena (§ 10 odst. 2 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, resp. § 105 odst. 1 nového stavebního zákona), jinak nemůže obdržet souhlas stavebního úřadu s ohlášenou stavbou.

[15] Pokud byla přesto taková stavba, jak žalobce tvrdí, bez jeho souhlasu zahájena, může se bránit proti zásahu do svého vlastnického práva před soudem příslušným jednat v občanském soudním řízení, a to negatorní žalobou podle § 126 odst. 1 občanského zákoníku. K ochraně vlastnického práva stěžovatele přichází v úvahu i podání podnětu k zahájení řízení o odstranění stavby. Stavební zákon účinný do 31. 12. 2006 i nový stavební zákon ukládají stavebnímu úřadu nařídit *ex officio* odstranění stavby postavené bez stavebního povolení či ohlášení (resp. bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu) či v rozporu s ním. V řízení o odstranění stavby není dán prostor pro správní uvážení stavebního úřadu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze

dne 24. 10. 2005, č. j. 10 Ca 220/2004 - 26, publ. pod č. 804/2006 Sb. NSS), a proto je zřejmé, že by na základě podnětu stěžovatele tvrdícího umístění stavby bez příslušného povolení či ohlášení (nebo v rozporu s nimi) na cizím pozemku musel stavební úřad řízení zahájit a v případě nesplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby nařídit její odstranění.

[16] Jak vyplývá ze shora uvedeného, žalobci z titulu vlastnictví k pozemku, přes nějž má být vedeno připojení k pozemní komunikaci, nevzniklo oprávnění být účastníkem řízení před silničním správním úřadem o povolení tohoto připojení, neboť jeho vlastnická práva k pozemku nemohla být v tomto řízení dotčena. Z tohoto důvodu nemůže být jeho účastenství založeno ani na základě § 27 odst. 2 správního řádu (či § 14 starého správního řádu) a žalovaný proto nepochybil, jestliže okruh účastníků posoudil pouze podle příslušných ustanovení zákona o pozemních komunikacích. Žalobci lze sice přisvědčit, že rozhodnutí ze dne 9. 7. 2002 vydané městským úřadem vyvolává pochybnosti o jeho věcné správnosti, tyto otázky (např. nemožnost připojit k místní komunikaci „nesousedící“ nemovitost) však nejsou pro nynější řízení relevantní.

[17] Jestliže krajský soud uvedl, že vlastnické právo žalobce k jeho pozemku může být povolením o připojení sousední nemovitosti k místní komunikaci dotčeno, jednalo se o nesprávné právní posouzení této otázky. Nadto je třeba přisvědčit stěžovatelově námitce, že krajský soud tento závěr pouze konstatoval, aniž by při tom předestřel jakoukoli argumentaci, jež jej vedla k tomuto úsudku a zatížil tak v této části své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Z tohoto nesprávného posouzení pak krajský soud dovodil povinnost žalovaného (a silničního správního úřadu) zjišťovat vlastnické právo žalobce k předmětným pozemkům a za tím účelem si obstarat potřebné podklady. Jak však plyne z výše uvedených závěrů, tento postup nebyl v rámci řízení o povolení připojení sousední nemovitosti k místní komunikaci zapotřebí.

[18] Stěžovatel se v kasační stížnosti dále zabývá možností aplikace rozsudků NSS ze dne 19. 5. 2008, č. j. 2 As 8/2008 – 39, a ze dne 21. 2. 2007, č. j. 6 As 50/2005 – 143, na projednávanou věc. Shodně se stěžovatelem má Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud rozsudek č. j. 6 As 50/2005 - 143 interpretoval nesprávně a na danou věc jej aplikoval nepřiléhavým způsobem. Tento rozsudek (stejně jako citovaný rozsudek druhého senátu) dopadá na skutkově odlišné situace, řeší totiž problematiku účastenství v rámci územního či stavebního řízení, kdy se určité osoby domáhají účastenství na základě konkrétních ustanovení stavebního zákona. Nejvyšší správní soud pro takové případy stanovil pravidlo, že pokud zvláštní zákony samy vymezují okruh účastníků, správní řád se v zásadě nepoužije. O jeho aplikaci lze uvažovat pouze tehdy, domáhá-li se osoba svého účastenství na základě určitého ustanovení zvláštního zákona - pak se do doby, než správní orgán otázku, zda tato osoba do některé z kategorií účastníků podle zvláštních zákonů spadá, použije ustanovení zakládající domněnku účastenství. Předpokladem je však vždy tvrzení účastenství založené na konkrétním ustanovení zvláštního předpisu (např. § 34 a § 59 stavebního zákona). V nyní projednávaném případě je situace odlišná. Zákon o pozemních komunikacích pro řízení o připojení sousední nemovitosti k pozemní komunikaci nepředpokládá účastenství jiných osob než žadatele, vlastníka dotčené pozemní komunikace (k níž má být sousední nemovitost připojena) a příslušného orgánu Policie ČR, proto se nemůže uplatnit shora citovaná judikatura; nemůže totiž dojít k pochybnostem, zda žalobce spadal či nikoli pod některou z těchto kategorií. Jak ostatně uvedl druhý senát ve výše uvedeném rozsudku: *„Úprava účastníků řízení v § 59 stavebního zákona je lex specialis k obecné úpravě*

účastenství obsažené ve správním řádu (§ 27 správního řádu). Z tohoto důvodu se pro samotné stanovení okruhu účastníků stavebního řízení § 27 správního řádu nepoužije, a to ani z části. Správní řád však své použití nalezne v případech, kdy mezi určitou osobou a správním orgánem (zde stavebním úřadem), vznikne spor o účastenství, a to typicky tehdy, pokud se tato osoba považuje za některého z účastníků řízení tak, jak jsou vymezeni v § 59 odst. 1 a 2 stavebního zákona, zatímco stavební úřad tento názor nesdílí." Vzhledem k tomu, že zákon o pozemních komunikacích účastenství v řízení o povolení o připojení nemovitosti k pozemní komunikaci žádné takové ustanovení neobsahuje, nemohl vzniknout spor o zařazení žalobce do některé skupiny účastníků a subsidiární použití správního řádu nebylo (jak už zdejší soud dovodil výše jiným způsobem) na místě.

[19] Lze tedy shrnout, že krajský soud v daném řízení nesprávně posoudil právní otázku, jestliže se domníval, že se správní orgány měly zabývat účastenstvím žalobce v řízení o povolení připojení sousední nemovitosti k místní komunikaci i na základě § 27 správního řádu (resp. § 14 odst. 1 starého správního řádu), přičemž tyto závěry krajský soud dovodil z nesprávného a nadto nepřezkoumatelného konstatování, že povolení o připojení sousední komunikace k místní komunikaci se dotýká vlastnického práva žalobce k jeho pozemku. Z těchto důvodů považuje Nejvyšší správní soud kasační stížnost za důvodnou a přistoupil ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu, jemuž věc vrátil k dalšímu řízení.

IV. Závěr

[20] Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatele důvodnými, proto rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu v řízení, v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu